

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci obžalovaného **Ing. V. V. pre pokus trestného činu vraždy** podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné, o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 3. marca 2009, sp. zn. 1 T 19/99, na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 19. marca 2009 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sťažnosť obžalovaného **Ing. V. V.**, nar. X. **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 3. marca 2009, sp. zn. 1 T 19/99, senát tohto súdu podľa § 32 ods. 3 Tr. por. účinného od 1. januára 2006 rozhodol, že predseda senátu JUDr. Jozef Mészáros nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obžalovaného Ing. V. V. vedenej na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 1T 19/99. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že predseda senátu nemá k obžalovanému osobný vzťah a necíti sa voči obžalovanému zaujatý. Čo sa týka ďalšej námietky obžalovaného, kde vytýkal súdu krátku lehotu na zvolenie si obhajcu, o tejto nekonal, pretože sa vzťahovala na procesný postup súdu.

Proti tomuto uzneseniu podal obžalovaný v zákonom stanovenej lehote sťažnosť. Prevažnú časť jeho sťažnosti tvoria rôzne invectívy voči súdom Slovenskej republiky, preto touto časťou jeho podania nie je potrebné sa zaoberať. V závere svojho podania uviedol, že proti predsedovi senátu JUDr. Jozefovi Mészárosovi podal žalobu na Okresnom súde Trenčín, preto podľa jeho názoru sú dané dôvody na jeho vylúčenie z vykonávania úkonov v jeho trestnej veci. Navrhol preto, aby najvyšší súd JUDr. Jozefa Mészárosa vylúčil z vykonávania ďalších procesných úkonov v jeho veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, postupujúc vzhľadom na ustanovenie § 564 ods. 4 Tr. por. (zák. č. 301/2005 Z. z. v znení zák. č. 5/2009 Z.z), účinného od 1. januára 2006, podľa predpisov dovtedy účinných, t.j. podľa zák. č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov, na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal v zmysle § 147 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorému mohol sťažovateľ podať sťažnosť ako i konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť obžalovaného Ing. V. V. nie je dôvodná.

Najvyšší súd po postupe nariadenom citovaným ustanovením z predloženého spisového materiálu zistil, že na obžalovaného Ing. V. V. podal Krajský prokurátor v Trenčíne obžalobu ešte 6. mája 1999 pre pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom v obžalobe. Ďalej zistil, že obžalovaný bol rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 5. februára 2003, sp. zn. 1T 19/99, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. júna 2005, sp. zn. 4 To 41/03, uznaný za vinného z pokusu trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák., pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a trestného činu krivého obvinenia podľa § 174 ods. 1 Tr. zák. a bol mu uložený podľa § 219 ods. 1, za použitia § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov so zaradením na výkon trestu do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Taktiež mu bol uložený trest prepadnutia veci a bol zaviazaný k náhrade škody.

Hlavné pojednávanie na krajskom súde i verejné zasadnutie o odvolaní na najvyššom súde sa konalo ako proti ušlému v zmysle § 302 Tr. por. a nasl. účinného do 1. januára 2006

Obžalovaný do výkonu trestu nenastúpil, na území Slovenskej republiky sa nezdržiaval, preto krajský súd vydal na neho európsky zatýkací rozkaz, na základe ktorého bol zadržaný v Českej republike a Krajský súd v Brne uznesením z 24. septembra 2007, sp. zn. 1 Nt 218/2006, v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci zo 14. februára 2008, sp. zn. 2 To 125/2007, rozhodol o jeho vydaní na výkon trestu odňatia slobody s podmienkou, že Slovenská republika poskytne menovanému možnosť požiadať o obnovu konania a umožní mu prítomnosť na súdnom konaní.

Obžalovaného na základe vyššie uvedených rozhodnutí prevzali justičné orgány Slovenskej republiky dňa 5. marca 2008, kedy bol dodaný na výkon trestu. Vzhľadom

na vyššie uvedenú podmienku justičných orgánov Českej republiky, Krajský súd v Trenčíne na verejnom zasadnutí 12. mája 2008 uznesením pod sp. zn. 1T 19/99, podľa § 495 ods. 4 písm. b/ Tr. por. zrušil rozsudok krajského súdu z 5. februára 2003 i rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. júna 2005, sp. zn. 4 To 41/2003, v celom rozsahu. Zároveň rozhodol o vzatí obžalovaného do väzby.

V tomto prípade krajský súd správne postupoval podľa ustanovení nového Trestného poriadku, pretože išlo o konanie vo veci, ktorá bola už právoplatne skončená. Fakticky išlo o vykonávacie konanie.

Po právoplatnosti vyššie spomenutého zrušujúceho uznesenia však nastala situácia uvedená v poslednej vete ustanovenia § 495 ods. 4 písm. b/ Tr. por., podľa ktorého sa po právoplatnosti uznesenia postupuje v konaní na podklade pôvodnej obžaloby. Ide o špeciálne ustanovenie, ktoré umožňuje zrušiť právoplatné rozhodnutie mimo konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch, ktorými sú v Trestnom poriadku iba dovolanie a obnova konania.

V praxi to znamená, že v konaní sa musí aplikovať starý Trestný poriadok účinný do 1. januára 2006, nakoľko obžaloba bola podaná ešte v roku 1999. Z toho dôvodu musí krajský súd v konaní postupovať podľa Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 s výnimkou prípadov uvedených v prechodných a záverečných ustanoveniach v § 567c ods. 1 Tr. por. teraz účinného (t.j. ustanovenia o vylúčení orgánov činných v trestnom konaní).

Podľa § 31 ods. 1 Tr. por. (nového) z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len prísediaci), vyšší súdny úradník, probačný a mediačný úradník, prokurátor, policajt, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 32 ods. 3 Tr. por. o vylúčení z dôvodov uvedených v § 31 ods. 1 na základe námietky vznesenej niektorou zo strán v iných prípadoch ako podľa odseku 2 rozhoduje orgán, ktorého sa tieto dôvody týkajú. O tom či je vylúčený sudca alebo prísediaci, ktorý rozhoduje v senáte, rozhodne tento senát.

Podľa ustálenej súdnej praxe sa pomerom k prejednávanej veci rozumie, že uvedený orgán alebo jemu blízka osoba boli poškodení prejednanou trestnou činnosťou a pomerom k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka a k ďalším osobám uvedeným v citovanom ustanovení sa rozumie, že je k uvedeným osobám najmä v pomere príbuzenskom, švagrovskom, druha a družky, prípadne vo vzťahu úzko priateľskom alebo nepriateľskom. Osobami, ktorých sa úkon priamo dotýka, sú najmä strany trestného konania.

Účelom tohto ustanovenia v prípade sudcu je zaistiť, aby sa na rozhodovaní nepodieľal ten sudca, ktorý má k prejednávanej veci alebo k vyššie vymedzenému okruhu osôb taký vzťah, ktorý môže objektívne vzbudiť pochybnosť o jeho spôsobilosti rozhodovať nestranne. Uplatnenie inštitútu § 31 ods. 1 Tr. por. o vylúčení orgánov trestného konania teda prichádza v úvahu len vtedy, ak je existencia takéhoto vzťahu, resp. pomeru preukázaná. V danom prípade z predloženého spisového materiálu žiadna takáto skutočnosť nebola zistená. Z písomného vyjadrenia predsedu senátu vyplýva, že sa necíti byť vo veci zaujatý. V celom spisovom materiály sa nenachádzajú žiadne dôkazy, resp. skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť pochybnosti o jeho nezaujatosti. Obžalovaným vznesené námietky nie sú spôsobilé vzbudiť pochybnosti o nezaujatosti predsedu senátu JUDr. Jozefa Mészároša. Samotná skutočnosť, že obžalovaný podal žalobu na okresnom súde, kde žalovanou stranou je predseda senátu JUDr. Jozef Mészáros ešte neznamená, že v posudzovanej veci sú dôvody pre jeho vylúčenie z vykonávania úkonov. Podanie žaloby nemôže vyvolať pochybnosti o nezaujatosti konkrétneho sudcu. V opačnom prípade by mohla vzniknúť situácia, že obžalovaný bude podávať postupne občianskoprávne žaloby na každého sudcu a jeho vec by nemohol prerokovať žiadny súd Slovenskej republiky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sťažnosť obžalovaného ako nedôvodnú zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 19. marca 2009

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu :

Vypracoval: JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová